

Johannes Crocius Moritz Gudenus

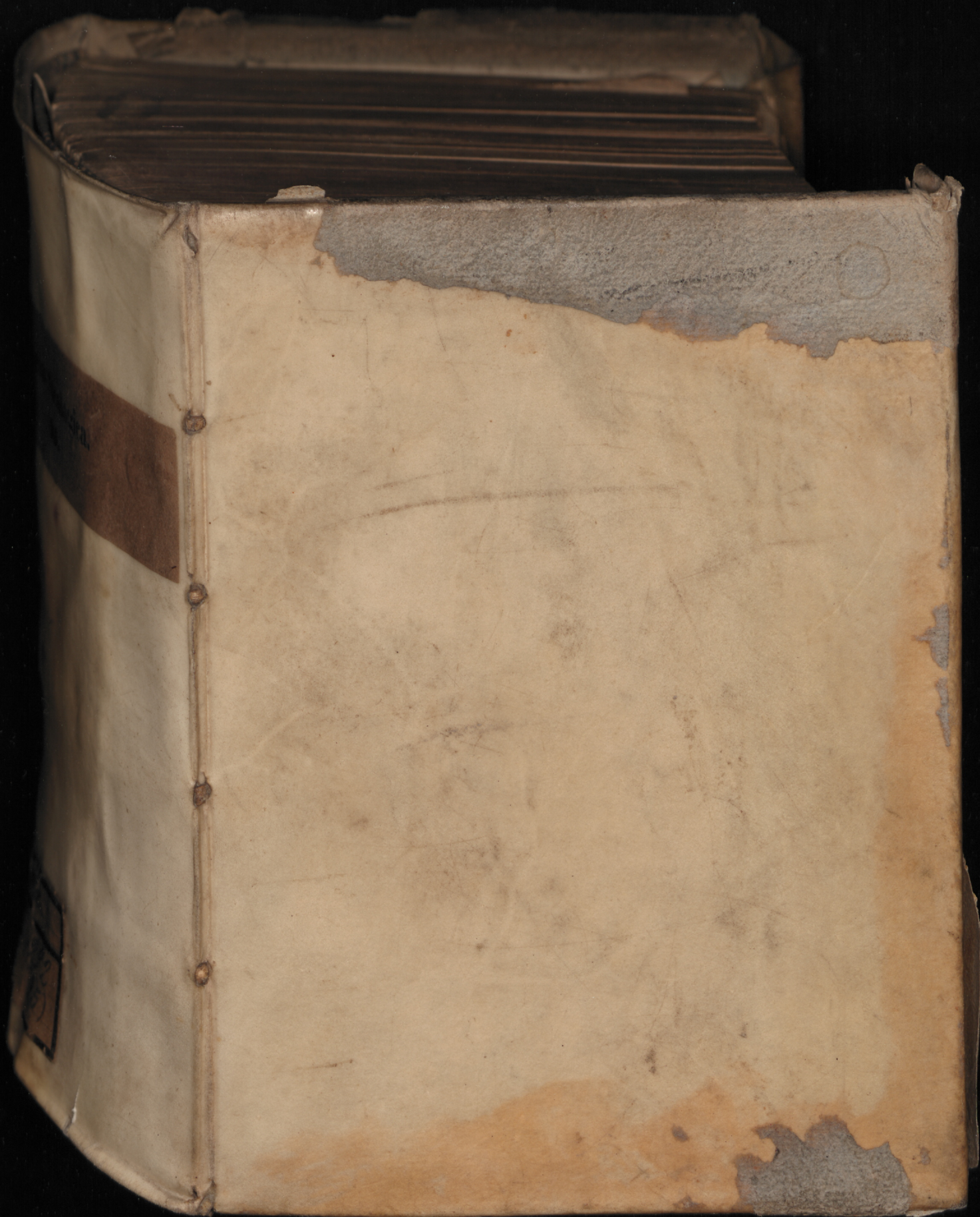
Positiones Theologicae De Paedobaptismo

Marpurgi Cattorum: Hutwelckerus, 1619

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746576250>

Druck Freier Zugang

95

52^b 6.

La 1092 (95)

Tomo hoc XLVII. . continentur:

1. *Dilhemii Icarus Academicus Norimb 1643.*
2. *Acclamationes prepopitiae Academiae Genensis cum eo
discederet idem Dilhemius.*
3. *Orationes inauourales Academiae Ludunensis Batavoru.
Homo: 1620.*
4. *Polyandri. Walai.*
5. *Thysii.*
6. *Hömmii.*
7. *Sinapij.*
8. *Ravii Panegyrica Orientalibz linguis Trajecti ditta. 1645.*
9. *Hier. Welleri Consilium de studio Theol. Rostoch 1617.*
10. *Simile D. Joh. Quistorpii Rostoch. 1643.*
11. *Iusti Jone oratio de eodem argumento. ibid. 1644.*
12. *Dan. Heimfii. Homilia in Natalem Domini. Lugd. 1613.*
13. *— . In Chnsti Passionem. ibid. eod.*
14. *Quistorpij de Vinbu Liberi Arbitrii ep II. l. III, 4. s. 1645.*
15. *Samhaucii Domini gloria crucifixus. 1633.*
16. *— . De Melchisedeco e Gen. XII. 1634.*
17. *Jacobus Martini de Causa Peccati. 1639.*
18. *— . Analysis Capituli Mat. Romanor. eodem.*
19. *Borschauc De tribus testibz in Terra. 1 Jo. V, 8. 1635.*
20. *— . De Peccato originali. eod.*
21. *— . Synopsis Theol. Zachariana.*
22. *— . ad Hebr. XII, 8. 1643.*
23. *— . ad Act. IV, 27. 28. 1646.*

24. D. Montferus de Ecclesia. 1608.
25. D. Hamelkenig de Persona Christi. 1645.
26. D. Cothmannig de Predestinatione. Rostoch. 1692.
27. —. Pars II. —
28. Jo. Croig de Orthodoxa Fidei Delicta Marp. 1619.
29. —. Ivano. per Europā Doctrina cum script. s. conformitas.
30. —. De Apostolici nominis causis.
31. —. De Apostolica Ecclesiarū Ivang. Doctrina.
32. —. De Catholicismo Eccl. Ivangelica.
33. —. De Antiquitate Relig. Ivangelica.
34. Gocklenii Theses Apologeticae contra Finkium. 1606.
35. —. De Analogia seu proportionē.
36. Pezelius de S. Coena Stenfurti 1602.
37. Tossani Theses contra Ivangelicos. ibid. 1605.
38. Ravenspergeri Samson redivivus. ibid. 1619.
39. Heyderi Ruae quæstionum Theol. Chaynurgi. 1611.
40. Eglini & Generalovici Christi. ibid. 1608.
41. —. De Fide iustificante. ibid. 1617.
42. —. De Peccato in Spiritum s. cod. 44 B. Croig de Pecc. de Baptismo.
43. —. De Predestinatione. ibid. 1619.
44. Conradig Vorshig de Idolatria Pontificiorum in cultu Iuriani. ^{Compensatione Pontificiorum} ^{doctrina}
45. —. Ibid. Stenfurt. 1608.
46. —. De Idolatria eorum in cultu sanctorum.
47. —. —. In cultu Imaginum.
48. —. —. In cultu ipsius Pontificis.

49. P. Petri Roeshii Soc. Jes. Disputatio Paradisiaca
 50. Corradi Vossii Oratio Apologetica in
 pleno confesſu Ordinum Hollandiae et Westphaliae
 Vita. Hart. 1612.
 51. Ebelius de Generatione et Corruptione Hom.
 Grefae. 1646.
 52. — De Anima Hum. Simplicitate. 1644.
 53. — Decade IV. Conclusionum metaphysicarum. 1646.

A - Q

16

35

30

A - C

20

40

A - B

—

A - B

35

B - 36

A - 30

A - C

A - 30

A - B

A - 30

A - B

A - 30

A - B

A - 30

A - B

A - 30

40

128

72

A - 30

A - 30

19

16

32

A - G

A - 30

A - C

A - 30

A - C

A - 30

A - C

A - 30

A - C

A - 30

A - C

A - 30

A - C

A - 30

A - C

A - B

A - C

A - C

A - C

65

A - C

48

A - 16

A - 16

A - C

A - C

A - C

A - B

A - 16

51

24

24

20

440
41a

POSITIONES THEOLOGICÆ,
De
PÆDOBAPTISMO,

Quas
Assistente divinâ gratiâ,

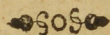
PRÆSIDE

IOHANNE CROCIO SA-
CRO SANCTÆ THEOLOGICÆ DOCTO-
re & ejusdem in illustri *Mauritiana* Academia
Professore primario,

Publicè
Examinandas proponit

M. MAURITIUS GÜDENUS CASSEL-
lanus Hassus,

Ad diem 28. Augusti loco & hora
solitis.

Marpurgi Cattorum,
Ex Officina Rodolphi Hutvveckeri,
Anno M D CXIX.

42, 50
43, 49
44, 70
44
45

CLARISSIMO ET EMINENTISSIMO

Viro

D^N. THEODORO VIETORI, in Illustri Mauritianâ Græ-
cæ linguæ Professori eximio, eiusdemq; Pædagogii Rectori fide-
lissimo, solertissimo. Mœcenati suo & Præceptori omni reve-
rentiæ & honoris cultu suspiciendo.

Ut &

Veræ pietatis amore, eruditionis honore, generis
splendore ornatissimis & maximè conspi-
cuis Juvenibus.

D^NO. GERHARDO SCHOPPINGIO Schivvollano, &
D^NO. THEODORO QUEISEN Daventriensi. Belgis.
S.S.L.L. Studiosis in Academia Marpurgensi maximè
industriis, amicis suis ut observantia colendis, ita ami-
citia singulari junctis.

Dedicat & offert

Respondens

Mauritius Gudenus Cassellanus.

PROPOSITIO PRIMA.

Nimus nobis est doctrinam de
Pædobaptismo brevissimè com-
plecti, & placidâ sententiarum
collatione examinare. Quod ut
bene cedat faxit Dominus Ie-
sus Amen.

2. Sunt autem alii infantes
Christianorum, alii gentilium &
Iudæorum, seu omnium qui
sunt extra Ecclesiam constituti,
quos Paulus absq; Christo, alienos à populo Israelis & extrane-
os à pactis promissionis, spem non habentes, & Dei expertes in
mundo esse scribit, Ephes. 2. 12.

3. Christianorum infantes appellamus, qui vel ex utroq;
vel ex alterutro parente Christiano nascuntur. 1. Cor. 7. 14. 15.
vel quorum parentes liberis jam natis ex Judaismo aut pagani-
smo conversi baptizantur, Act. 16. 33.

4. Christianorum autem nomine hîc generaliter nobis
veniunt, quotquot sunt in Christum baptizati, sive verè credât,
sive fidem exterius simulent, quæ est hypocritarum impietas.

5. Hoc infantium discrimen omnino hic notandum esse
putamus, cum ipsa scriptura inter gentes extraneas & propin-
quas factas per fidem Ephes. 2. 12. 13. inter extraneos, & eos qui
sunt intus. 1. Cor. 5. 12. ut & inter liberos sanctos & immundos
1. Cor. 7. 14. discernat.

A 2

Non

42, 50
43, 44
44, 45
44
45

6. Non quod Christianorum liberos sanctitate inherente præditos in hanc lucem edi credamus, quæ est quorundam malevolorum calumnia; constanter enim retinemus Christi oraculum; *Quod ex carne natum est, caro est* Ioh. 3. 6. Sed quod nascantur sancti sanctitate federati, seu tanquam pertinentes ad fedus DEI non tantum cum adultis sed & cum ipsorum semine initum Genes. 17. 7. Quemadmodum liberi ex utroq; parente infideli immundi dicuntur non quod sint spurii, non quod magis peccato originali sint obnoxii, quam alii hic enim nulla est discretio; sed quod federis promissio ad nos non ita pertineat, ut ad fidelium liberos, quippe quæ ad solam Ecclesiam spectat.

7. Iam duo quærentur: Unum est num infantium Christianorum baptismus sit licitus & conveniens. Alterum num sit necessarius? Utrumq; negant Catabaptistæ. Nos pro veritate, sed secundum lineas quod aiunt breviores.

8. Licitum & convenientem esse infantium Christianorum baptismum variis argumentis constat. Ante omnia veneranda est servatoris voluntas quam erga eos testatur Matth. 18. cñ ait: *Sinite eos ad me venire.* Iis v. baptismum denegare nefas est, quos Dominus ad se vult venire, præsertim cum aliâ ratione venire per aetatem non possint.

9. Unde factum est, ut Apostoli integras familias per baptismum Ecclesiæ inseruerint. Act. 16. 15. 33. c. 18. 8. 1. Cor. 1. 6. Verisimile autem nō est nullum in tot familiis fuisse infantem.

10. Idq; non tantum respondet elegantissimis V. T. typis, quibus initiationis Sacramentum fuit adumbratum, sed & quod novum in veteris Sacramenti locum successit. De typis res est clara per mare rubrum, deinde per Iordanem non adulti modo sed & infantes transmissi; quæ baptismi est figura. 1. Cor. 10.

11. Eum verò circumcisioni successisse palam est & rectè success.

succesſiſſe nemo facile negaverit niſi qui Paulo velit contrad-
dere. Col. 2. 11. 12. quod nobis argumento eſt hunc merito illis
concedi, qui circumciſionis in V. T. participes ſiebant.

12. Non deſunt, qui hanc ſucceſſionem impugnant, eò
quod. 1. circumciſio ad unum ſexum reſtriſta fuerit, baptiſmus
utriq; ſit communis, illa ad octavum diem alligata; ille non i-
tem; illa ſine certâ verborum formâ, hic cum certis verbis ad-
miniſtretur; iſte iteretur, non illa: illa fuerit ſignaculum juſtitiaẽ,
hic in peccatorum remiſſionẽ detur: deniq; illa faciat, ut Chri-
ſtus nihil nobis proſit Gal. 3. iſto induamus Chriſtum Gal. 3.

16. At enim verò primis tribus argumentis elenchus con-
ſequentis cõmittitur: quartum nritur falſâ hypotheſi de bap-
tiſmi iteratione: quintum evertit ſeiſpum: ſextũ pro nobis facit.

14. Et quæſo quid obſtet quo minus liceat & conveniat
Chriſtianorum infantes ſanctiſſimo hoc Sacramento initiare?
Num quicquam ex parte Dei oſtendant prohibitionem: Num
quicquam ex parte Sacramenti? nihil, ſi omnia penitiſſimæ ex-
cutias. Num aliquid ex parte ſuſcipientis? Cedò! Num ex parte
Eccleſiæ? Id produci hætenus non poteſt. Concludimus ergò;
Licet, convenit.

15. Porro de neceſſitate quæritur. Eſt a. duplex neceſſitas;
una absoluta altera hypothetica. Illa hic locum non habet,
quod Chriſtus docet cum Marc. 16. ait. Quicunq; crediderit &
baptizatus fuerit ſervabitur; qui non crediderit damnabitur:
Curenim in antitheſi ſolius fidei, non baptiſmi meminit, niſi
ut confirmet non perire omnes, qui non baptizantur caſu ali-
quo excluſi.

16. Eorum itaq; opinationem probare non poſſumus qui
infantes ſine baptiſmo vitâ deſunctos à beatâ vitæ communi-
one excluſum eunt. Promiſit Deus ſe fore Deũ non ſolũ adulto-
rum ſed etiam ſeminis Genef. 17. Quæ veritas non eliditur, etſi
inopinato caſu infantuli ante acceptum baptiſmum exſpirent.

A 3

Neces-

17. Necessitatem hypotheticam agnoscimus, & contra fanaticos asserimus, necessitatem, inquam, mandati, medii & finis.

18. Necessitas mandati clarissimè patet ex Servatoris institutione Marc. 16. Matth. 28. Vult enim omnes gentes in nomine Patris, Filii & Spiritus Sancti baptizari, à quarum complexu infantes excludere, ab insania propè abest.

19. Adversarii urgent literam & monstrari volunt hæc verba, *baptizate infantes*. Imprudenter! Quod enim ex infallibilibus Spiritus S. testimoniis per in dubiam consequentiam extruitur, non minus pro Dei verbo est habendum, quàm quod expressis literis annotatum legitur. Non solum imprudentiam produnt, sed & ineptias agunt. Si enim infantes ad baptismum, nolunt admittere, nisi verbum illud è sacris tabulis producat, *Baptizate infantes*, similiter scemina à S. cœnæ usû arcendæ erunt, eò quòd nusquam disertis verbis mandatum de cœnæ sceminis administranda exstet. Ut ergo his administratur cœna vi generalis mandati; ita quoq; infantibus baptismus.

20. Nec est ut in traditionum Apostolicarum latebras cum Pontificiis nos abdamus, qui eum ideo necessariò retinendum esse somniant, quòd ab Apostolis sit Ecclesiæ extra verbum scriptum commendatus. Cur enim verbo non scripto adhæreamus, ubi scriptura veritati facem præfert?

21. Magna verò est istorum audacia, qui scripturam imperfectionis accusare non verentur, quòd Pædobaptismum summè necessarium nusquam sanciat; Retundunt eam ipsi Pontificii, cùm ex scripturis illum nobiscum contra Anabaptistas defendunt.

22. Interim Pædobaptismum apostolicam traditionem à patribus nonnunquam vocari, minimè negamus. Luculentæ enim sunt eam in rē testimonia Origenis, Augustini, Cypriani; verùm constat traditionem ἀνεξέφου aliquando eis esse, quæ

NON

non quidem verbis, at sensu tamen scriptura comprehenditur. Ita enim ipse Augustinus Pædobaptismum contra Donatistas lib. 4. c. 24. è scriptura defendit, quem alibi traditionem nuncupat.

23. *Necessitas mediæ fundatur in verbis Christi Ioh. 3. 5. Amen dico vobis, nisi quis fuerit genitus ex aqua & Spiritu, non potest introire in regnum Dei.* Hic enim Christus Nicodemorum causam principem regenerationis, tum organum sacramentale, quo ordinariè utitur, insinuat. Nō quòd Deus ad media sit alligatus, nec possit sine istis salutem operari. Id enim extra ordinem præclaris argumentis subinde docet, sed quòd per media ordinariè velit agere.

24. *Necessitas finis ex federe æstimatur.* Deus bonum federe promissum verbo offert, sacramentis obsignat: qui non est postremus ipsorum finis. Unde firmum colligitur argumentum: Ad quos spectat federis promissio, eis necessariò signaculum exhibetur: hac enim ratione utitur Petrus ad persuadendum suis auditoribus baptismi usum. Act. 2. Jam verò Christianorum infantibus non minus quàm adultis federis promissionem esse factam, universa scriptura clamat. Ergo.

25. Haftenus de Christianorum infantibus. Quid verò fiet de infidelium liberis? Magna hîc est sententiarum varietas. Quidam æq; hos ac istos baptizari debere tradunt; Inter plerosq; est consensus, infantes infidelibus nequaquam vi eripandos esse, ut Ecclesiæ per baptismum inserantur. Id enim repugnat Dei institutioni, naturæ federis & praxi totius Ecclesiæ.

26. De iis qui in Christianorum potestatem veniunt, diversas itum est in sententias. Sunt qui putant distinguendum esse inter eos, quorum parentes in familiam Christianam adsciti & illius pars quædam sunt facti; Et eos quorum parentes in Republica quidem Christianâ versantur, sed ita ut *ἀπορροισμένοι* quendam in suos habeant in Ecclesiasticis, Politicis, maximè
verò

verò in Oeconomicis: Illos non autem istos ad baptismum ad-
mitti debere: Alii & illorum & istorum baptismum differen-
dum esse existimant, donec adultiores facti fidem Christianam
discant & profiteantur.

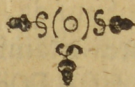
27. Ultraq; sententia magnos habet patronos. Nos tamẽ
in posteriorem inclinare malumus. Certum enim est quamdiu
parentes Christianis nomina non profitentur, liberos pro extra
Ecclesiam natis haberi, etsi in familiã Christianã in lucem sint
editi. De istis vero generalis est Pauli sententia 1. Cor. 7.

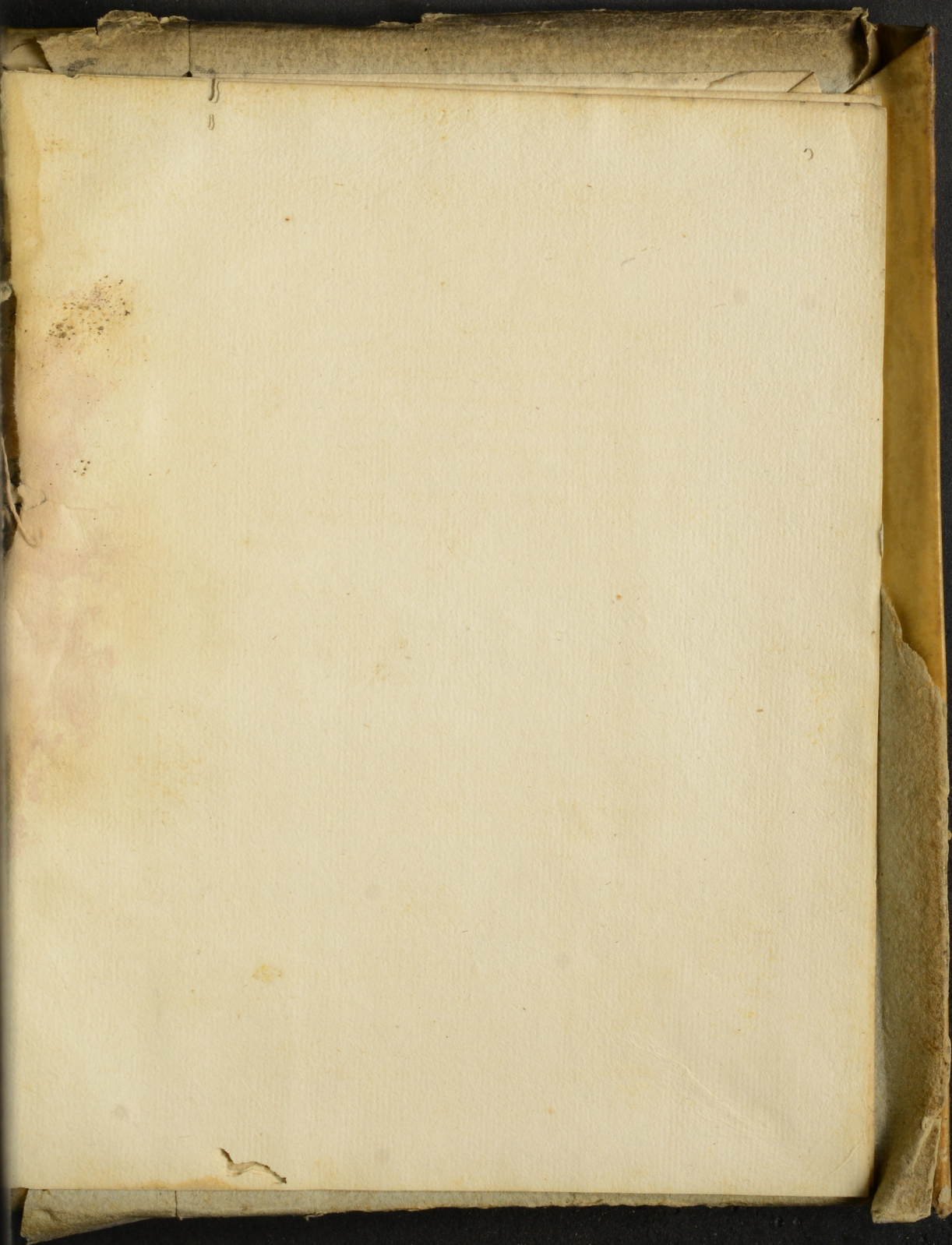
28. Nec satis est, quod Christiani eos adoptent in filios &
pro iis spondeant: Adoptio enim civilis privilegium Ecclesiæ
secum non trahit. Nec ideo Christianorum fiunt semen, quod
ab eis educuntur. Adde quod aditus ad Sacramentum non pa-
tescit hominum sponsione, sed federis promissione, quæ ad so-
lam Ecclesiam, cujus infideles non sunt membra, spectare cer-
tum est.

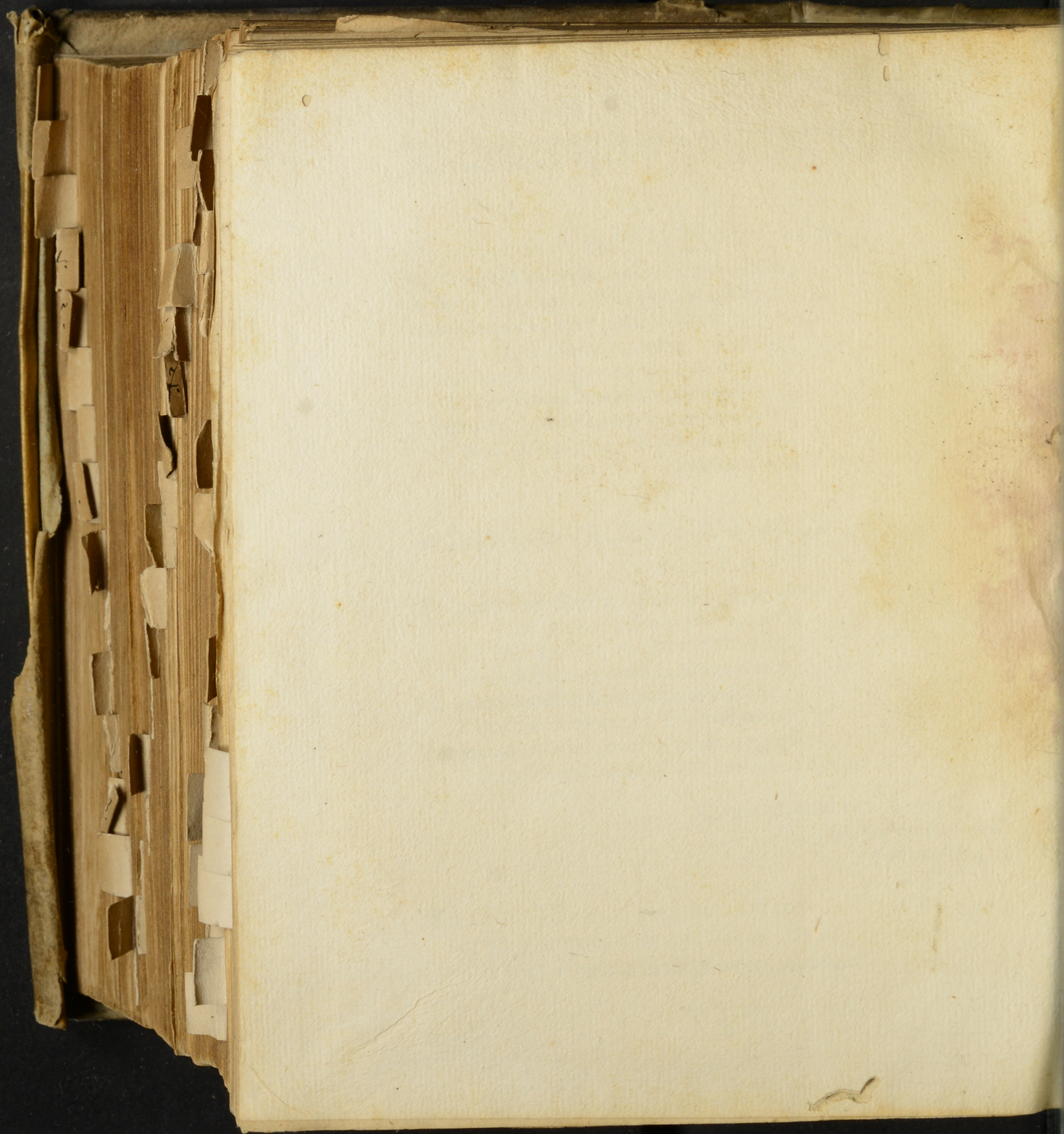
29. Consultius itaq; nostro iudicio fuerit, eiusmodi infan-
tes, si qui in nostram veniant potestatem Deo precibus diligenter
commendare, & eis quasi cum lacte fidei Christianæ notitiam
insillare; ac demum postquam religionis rudimenta tenuerint,
ad sacrum baptismatis fontem admittere. Si prius-

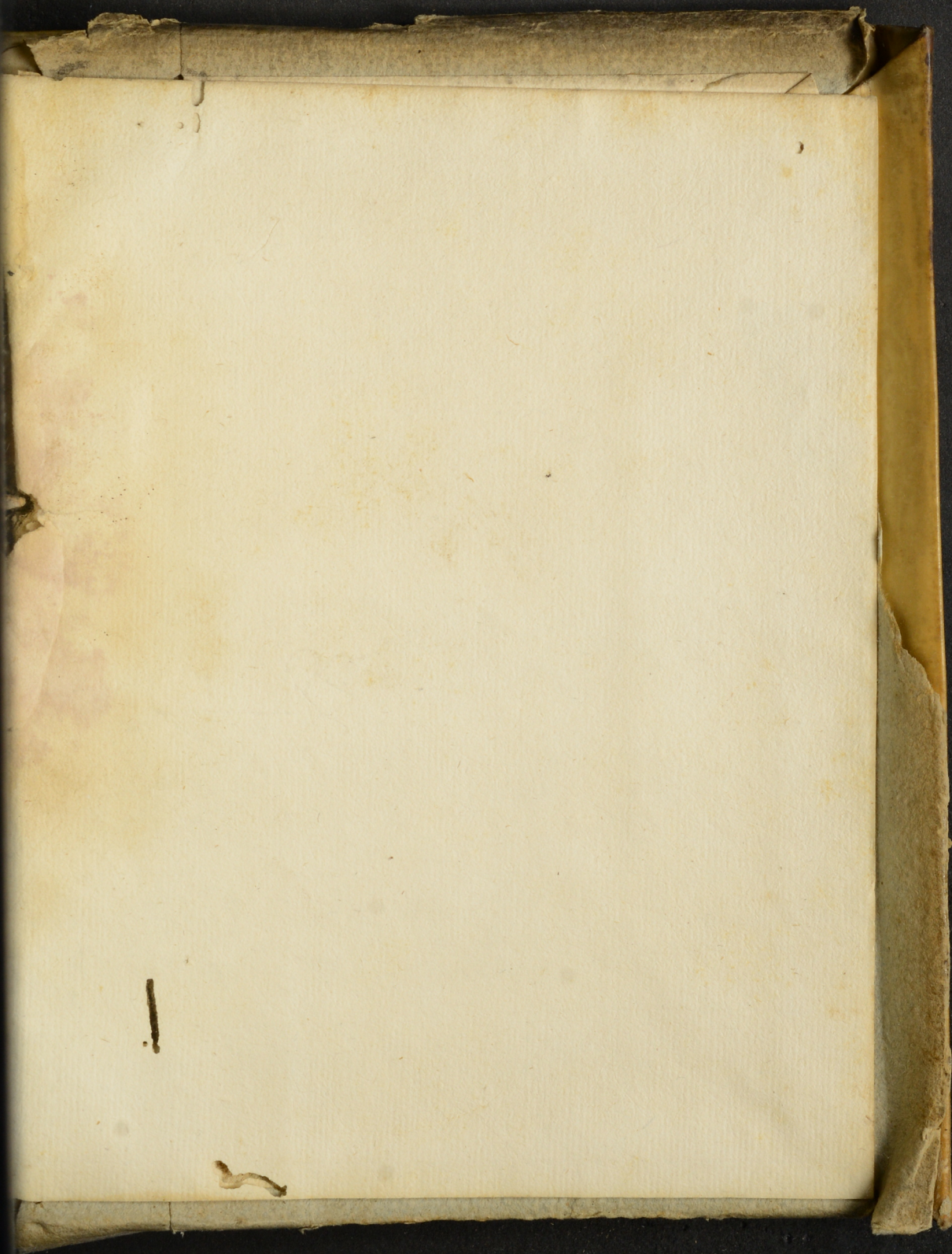
quam id fiat ex hac vita evocentur, Sacramenti
privatio nequaquam eis
oberit.

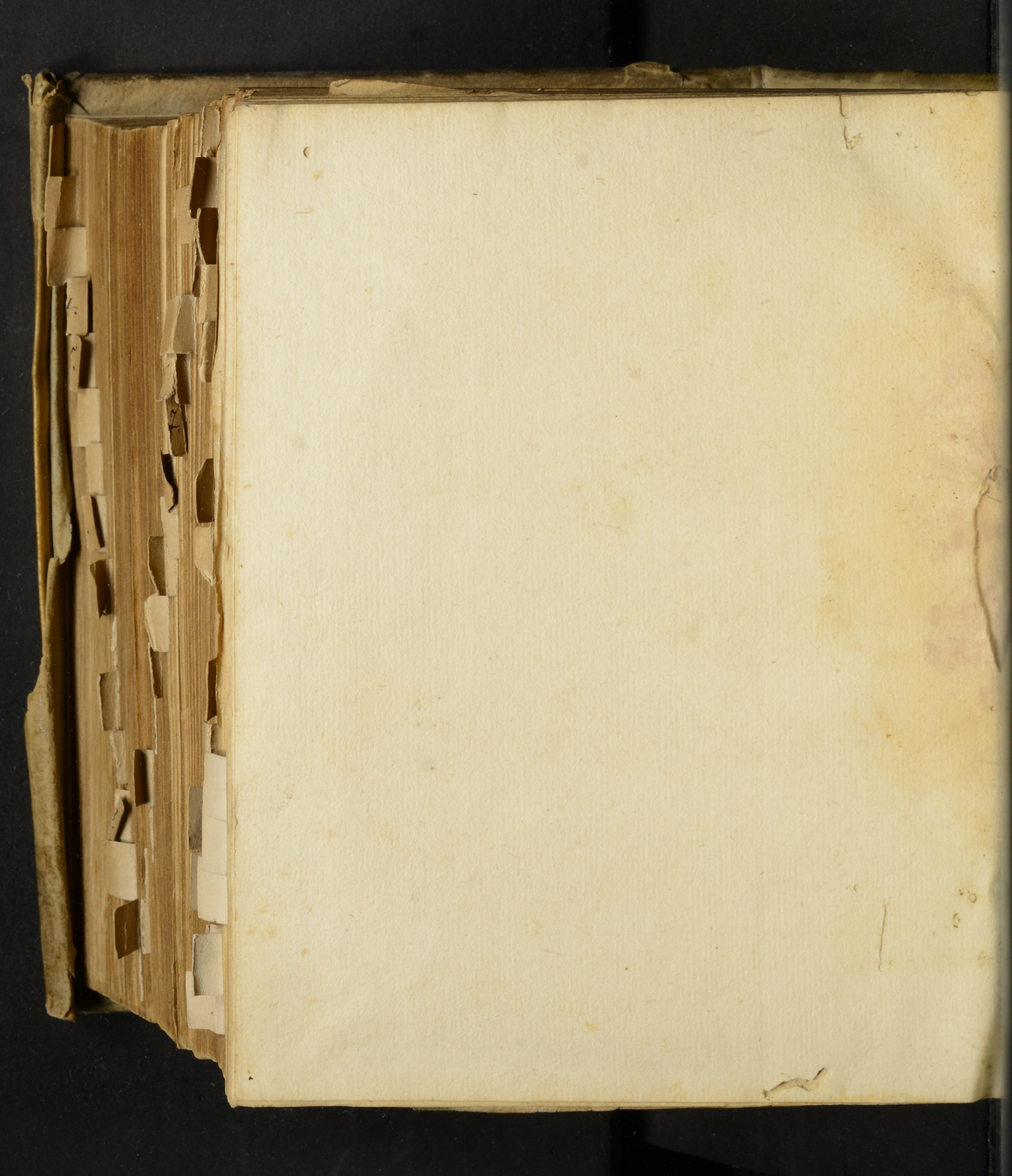
F I N I S.

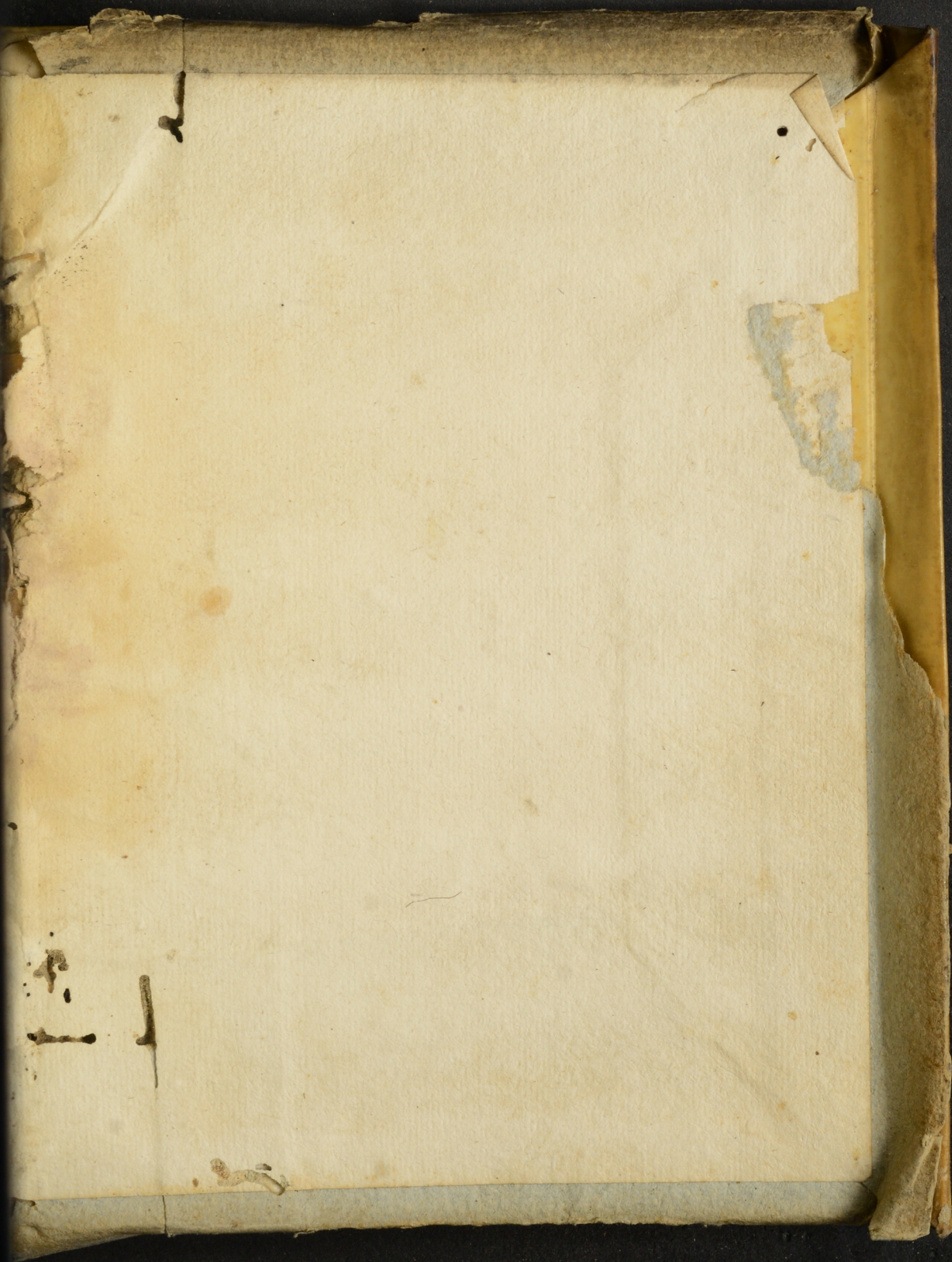

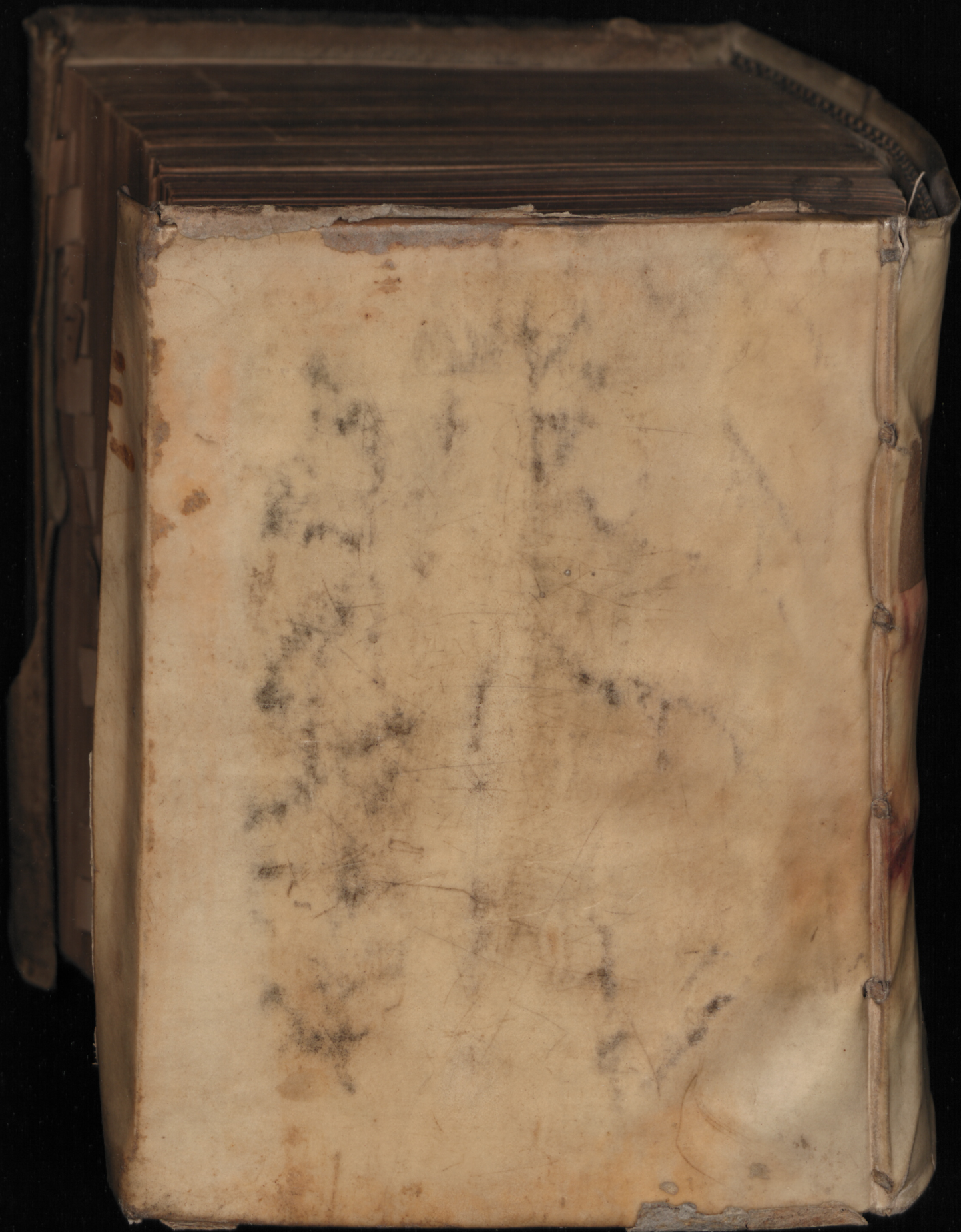

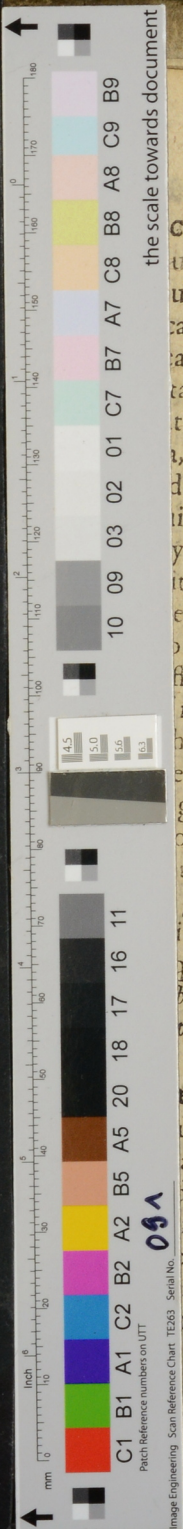

IV.

ca genus non est ars nec prudentia.

ut prolixissimus, nulla flagitat nece stras: unico igr
ur: quicunq; habitus philosophicus non est practi-
ca vitia & virtutes, circa contingentia, circa ea quæ
adunt, illius quoq; genus esse nequit. Atqui Meta-
phis habitus Erg. genus ejus prudentia esse nequit.
t prudentiæ propria indoles, uti minorem ipsius
a, quæ est mera theoretica seu speculativa. De arte
dam movere ausi sunt, quibus opponimus hanc ar-
ti non competit definitio artis, illius genus ars esse
ysicæ non competit definitio Artis. Erg. Major
tio generis competit speciei generi subjectæ, quia
eò est corpus animatum sensu præditum. Minor
one artis. Ars, inqt. Philosophus 6. Ethic. est habi-
tfectivus: hoc a. de Metaphysica nemo sanæ men-
theor. transe. disp. 1. th. 28. p. 10. quia habitus pra-
physica, quomodo ars erit? Cum omnis ars sit habi-
es habitus practici: Forſan species alicui compe-
genus illius speciei? quod ego non crediderim,
omo sit & non animal: Hac ille. Artem contem-
m Mart. part Metaph. l. 1. q. 2. f. 1. & Scharf. theor.
p. 20. proclamamus σιδυρόζυλον. Nec juvat eum
io, quam ex Luciano suo accurato illo definitore
quæ quam perfecta & accurata sit, videatur Exc.
b. 1. art. 3. f. 3. p. 10. Scheibl. Met. l. 1. c. 1. art. 2. n.
p. 7. l. 1. quest. 1. & alii.

V.

ca genus non est intelligentia.

ulio non adeò sit apud Dd. Metaph. controver-
a brevis ero: sicut a. de scientia strictè ita dicta
lidedò non possit esse genus Metaphysicæ, quia
siones: ita nunc de intellectu dicimus, quod hic
æ constituere nequeat, quia præcisè Principia
mentum. Qui habitus in nudis acquiescit Prin-
a. esse nequit. Ast intelligentia talis est. Erg. Ma-

A 3

jor